

24 שעות

# בשש ימות ההרבי

השבוע הסתלק לעולמו הרה"ח הרה"ת הרב יצחק שפרינגר, שהיווה דמות חסידית תוססת ופעילה, חסידית וענוותנית • "בית משיח" מנסה לשרטט את דמותו של האיש שמוכר כמעט לכל אשר בשם חסיד חב"ד יכונה, אך בעצם לא מוכר לאף אחד • סדר יומו נקבע לפי שיחותיו והוראותיו של הרבי, ולאורך השנים לחם את מלחמתו של הרבי והפיץ בעוז את בשורת הגאולה וזהות הגואל • אחד החיילים הנודעים של הרבי, מקושר אמיתי בלב ונפש, אשר עד ליומו האחרון הייתה רוחו צעירה ותוססת כ'תמים' בתומכי תמימים • "ר' איצ'ה"

מאת מנחם זיגלבוים

מלחמת העולם השניה מצאה אותו כילד קטן כבן שבע. עד מהרה הגיעו הגרמנים לעירת מגורי משפחת שפרינגר, "ניסקו" שמה, שבמחוז לבוב. תחילה פקדו הגרמנים על יהודי העיירה להביא להם את כל הזהב שברשותם. לאחר שקיבלו מה שרצו ומילאו את כיסיהם – פקדו על היהודים לצאת מהשטח שבשליטתם. כך למעשה גורשו אל השטחים שהיו אז תחת הכיבוש הרוסי. לשם כך היה עליהם לצלוח נהר שהפריד בין שני הצבאות. בשלב מסוים נאלצו הרוסים לסגת.

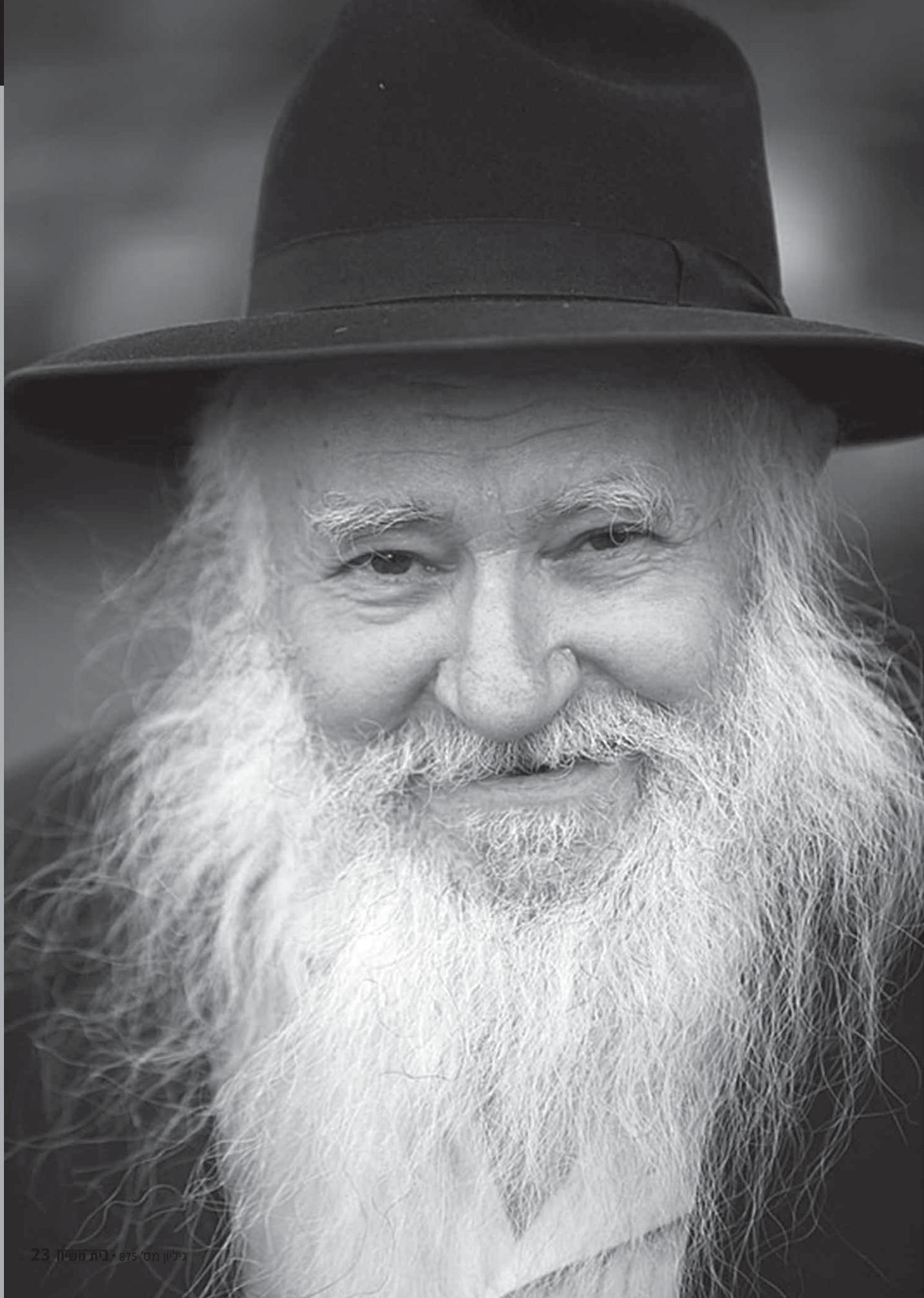
משוטטות, ידיו רושמות, ולבו לב רחב וגדול, אוהב כל תלמיד אהבה של ממש.

## הבריחה מהנאצים, לערבות סיביר

הרב שפרינגר נולד בשנת תרצ"ב, כבן הצעיר מתוך שלושה לאביו הרב חיים שפרינגר, שהיה יהודי פולני טיפוסי. ירא שמים שעסק לפרנסתו בפחחות. אימו מרת מרים, הייתה עקרת בית, אך היא דאגה להחדיר בקרב ילדיה כל מה ש'אידישע מאמע' משרישה בילדיה.

ב צער רב התקבלה הידיעה על פטירתו של אחד מחשובי החסידים הנכבדים, המשפיע הרה"ת הרב יצחק שפרינגר ע"ה, והוא בשנת הפ"ב לחייו.

דמותו של הרב שפרינגר מוכרת היטב לאלפי התלמידים, מהארץ ומהעולם, שלמדו ב-770 בעשרות השנים האחרונות, בשל תפקידו כמשגיח ומשפיע בישיבה. דמותו הרחימאית והחסידית, חוצה ביעף את הז'אלי מקצה לקצה, עיניו הטובות



היה זה בעיצומו של שמחת תורה. הרב שפרינגר זכר היטב את אותו היום: "משפחתנו מיאנה לחלל את החג. עד מהרה נכנסו הנאצים למקום והיה ניתן למשש את השנאה באוויר. אני עצמי הספקתי לחטוף מכה קשה מגוי משולחב. הבנו שעלינו לברוח בהקדם האפשרי".

תלאות רבות עברה משפחת שפרינגר עד שהצליחה לצלוח את הנהר. בשלב מסוים הקיפו אותם גויים רבים תושבי כפר סמוך, ואלו ביקשו לכלות בהם את זעמם. סתם כך, בלי התגרות ובלי סיבה מיוחדת. "הכפרי הראשון שראינו הזעיק את חבריו, והם מיהרו לעשות בנו שפטים וגמרו אומר לרצחנו נפש. אנחנו כבר התייאשנו. זה היה עצוב מאוד, עמדנו כבר על שפת נהר קטן שמעברו השני היו הרוסים, וחבל שהכל ייגמר רגע אחד לפני הסוף. על העגלה היינו נשים, ילדים, ושני גברים שספק אם היו בעלי כוח (אבי ודודי), ישבנו חסרי אונים והבטנו באספסוף הזועם המתקרב לעברנו. לפתע, כמלאכים, צצו שני פרשים מהצבא האוסטרי ששימשו כמשמר הגבול. עצרו את הכפריים האלימים, ונעמדו עם סוסיהם כדי לעקוב אחרינו להבטיח שנעבור את הנהר בשלום, אל הצד הרוסי. עברנו בשלום, ברוך הוא וברוך שמו".

המשפחה הגיעה לכפר בשם אוז'רנה, והם נחשבו כפליטי מלחמה. בתור שכאלה היה עליהם להתייצב לרישום אצל השלטונות הרוסים. אלו הודיעו כי הרוצים לחזור לביתם בפולין – יירשמו כפליטים. כעבור זמן קצר התבררה האמת – כל אותם שהצהירו כי אין ברצונם להישאר במקום – הוגלו כבר בליל שבת לסיביר. הוציאו את כולם מבתיהם, ושלחו אותם ל"גן העדן" של רוסיה: "אין לא אכילה ולא שתייה וצדיקים יושבים בו..."

"לאחר מכן התברר, כי דווקא מאורע מאכזב זה של גלות בתוך גלות, זה מה שהציל את חיי משפחתנו", סיפר הרב יצחק שפרינגר בעיניים מצועפות. "שכן הגרמנים השתלטו גם על עיירה זו והוציאו להורג את כל יהודיה, ביניהם גם דודי, אחי אימי, הי"ד.

"אנחנו, המגורשים לסיביר, כונסנו אל מחנה עבודה ("לאגער").



הגברים חויבו לעבוד במכרה זהב. זה כלל גם חטיבת עצים להבערה, הן בשביל חשמל והן בשביל זיקוק הזהב. זו היתה עבודה קשה מאד; עצי ענק נכרתו בעיר המקומי מידי יום ביומו".

בסיום המלחמה, בזכות החוזה שנחתם בין רוסיה לפולין, הורשו הפליטים לצאת מהמחנה. בשל השמועה על מלריה ומגפות שפרצו במקומות שונים, העדיפה המשפחה להתיישב בכפר לא רחוק, בתוככי סיביר ולהמתין עד אשר יוכלו לצאת את רוסיה. משפחת שפרינגר, מלבד ההורים, מנתה שלושה בנים.

"על אף שהיינו המשפחה היהודית היחידה בכל האזור, מכל מקום, במשך כל אותן שנים שמרנו על כשרות בהידור. אפילו על חלב-ישראל הקפדנו, את המצות אפינו בעצמנו וכך ניהלנו חיים יהודיים למופת. אף על פי כן, הנתק מיהודים נוספים היה בלתי אפשרי. גם הקור הסיבירי עשה בנו שמות. פעם חיכיתי לחבר ברחוב, ומחוסר כפפות אצבעותיי קפאו ונהיו כחולות על אף שהיה זמן קצר. כל מאמצי הרופאים עלו בתוהו וכמעט התייאשנו מהאצבעות. לאחר שלושה ימי יאוש, חזר לפתע הדם זורם. נס גלוי.

כעבור כמה שנים הלך אבי המשפחה, ר' חיים, לעולמו ומנוחתו כבוד שם.

### תגלית במחנה פאקינג: הרבי הוא המשיח

בזכות ההסכם בין ממשלת פולין

לממשלת רוסיה, יצאה משפחת שפרינגר מרוסיה ושובה לפולין. עם הגיעם לשם, נכנסו הבנים ללמוד בישיבה ליטאית. "אני זוכר שזה היה עבורי פלא: בחורים ללא זקן שלומדים עם כל ה'קנאקי'! זה עשה עלי רושם משונה..." סיפר הרב שפרינגר.

"בהמשך לימודנו בישיבה, שמעתי מאחי הגדול, יחזקאל, שבחים על החב"דניקים. מסתבר שהוא פגש בהם וראה את הנהגתם הנאצלת, תפילתם, עבודת ה' שלהם, ובכלל. הם השפיעו עליו רבות.

באותה תקופה, קיבלה קבוצה של בחורי ישיבות היתרי טיסה לאנגליה. לאחר דיונים ממושכים הוחלט כי משפחת שפרינגר תתפצל: האם נשארה בפולין עם האח הגדול – יעקב, ואלו שני האחים, יחזקאל ויצחק, נדדו יחד עם חבריהם לישיבה לפראג בדרכם ללונדון.

"ביקרנו בעיר פראג כמה פעמים", נזכר הרב שפרינגר "אבל, משום מה, לא הצלחנו להגיע לבית העלמין, שם מנוחתו של המהר"ל. באחד ימי שישי (בשבוע החמישי לשהותנו שם) עלה בידנו סוף סוף לבקר במקום, ואחי הכניס פתק ובו בקשה אחת: שנהיה חסידים! (כבר הזכרתי את העובדה שאחי התאהב בדמותם של חסידי חב"ד). כך אכן היה, תוך כמה ימים ארזנו את חפצינו ועזבנו את צ'כסלובקיה (פראג) ועברנו לגרמניה, ושם "נתפסנו" לחסידות חב"ד.

מה' מצעדי גבר כוננו – ובדרכם ללונדון, הגיעו בראש השנה תש"ז לגרמניה. "כאן התחיל השינוי ששוב לנו את כל התוכניות, כי ללונדון כבר לא הגענו. בעשרת ימי תשובה הגענו למחנה פוקינג, שם שהו האריות שבחבורה: ר' ניסן נעמנוב, ר' זלמן האדיטשער, ר' ישראל נעולער, ר' אברהם אליהו פלוטקין, ר' זלמן שמעון דווארקין. אז כבר "נדלקנו" לגמרי. שם כבר הרגשנו ממש כבליובאוויטש...

"לא הספקנו לחשוב יותר מדי ומיד נכנסנו ללמוד בישיבת "תומכי תמימים". עד היום אינני יכול לשכוח את התדהמה שלי כשראייתי בשעות אחר הצהריים את אחד החסידים עומד בטלית ובתפלין. זה היה אצלי משהו מגלקסיה אחרת לגמרי... שפשפתי את עיני בחזקה. עצם "מתחת" תפילה

# להתהלך לפני ה' בארצות החיים



**"שמו יצחק או חיים יצחק?"**  
צילום מכתבו של הרבי לר' איצ'ה

במכתב הראשון שהרב יצחק שפרינגר ע"ה קיבל מהרבי מה"מ בעשרת ימי תשובה של תשי"א, הוסיף הרבי בכתב יד קדשו שורה תמוהה: "שמו יצחק או חיים יצחק?". השאלה הפליאה מאד את הרב שפרינגר. "זה המכתב הראשון שקיבלתי מהרבי שליט"א. השורה התחתונה שנכתבה בכי"ק הפליאה אותי, שכן חיים הוא שמו של אבי ז"ל, ואיך יתכן שאקרא "חיים יצחק"!!

"כעבור שנים רבות פרפרתי בין חיים למוות עקב בעיה רפואית חמורה שתקפה אותי. בניסי ניסים אני יכול לספר כעת את הסיפור, כי נטיתי לעבור לעולם האמת, ח"ו. כאשר ניצלתי בחסדי ה' קיבל פרק התהילים שהייתי אומר אז כמתאים לגילי משמעות אחרת לגמרי – באשר סיומו היה בפסוק "להתהלך לפני אלקים באור החיים". אז נזכרתי בכך שבעצם הרבי הוסיף לשמי בכתב ידו הקדוש את השם "חיים". וכנהוג לחולה מסוכן הרי השם חיים נוסף לפני שמי יצחק! מי יודע?

קצרה של 40 דקות לחמש שעות, היה עבורי פלא גדול..."

יצחק שפרינגר הצעיר, שזה עתה עשה את פסיעותיו הראשונות בהיכלה של ליובאוויטש, התחיל ללמוד בכתתו של הרב זלמן וילענקין שלימדס גמרא. המשפיע היה ר' ניסן נעמנוב.

"מהישיבה בפאקינג אין לי הרבה זכרונות שכן הייתי צעיר למדי, אבל זאת אני זוכר שאז התלחשו שהרבי (הריי"צ) הוא המלך המשיח. חבר לספסל הלימודים לקח אותי פעם הצידה ואמר לי: "אתה יודע שהגמרא בסנהדרין מתארת את המשיח כמי שסובל ברגליו, והרבי עונה לתנאי הזה, הוא סובל ברגליו כידוע" (הרבי הריי"צ כבר לא היה יכול ללכת רגלי באותו זמן, ונוסף לכך נתייסר ייסורים גדולים)!

"אני כשלעצמי, קיבלתי את הרעיון בקלות רבה..."

ימי מחנה הפליטים פאקינג לא ארכו, והחסידיים המשיכו לדרכם – כל אחד למדינה שאליה נשלח על ידי אדמו"ר הריי"צ. חלקם המשיכו לצרפת, חלק לארה"ב וחלק לארץ ישראל. "אנחנו הגענו לפאריז, שם התאחדה משפחתנו, כשאמי ואחי יעקב הגיעו אף הם לפאריז".

אך גם ימי צרפת לא ארכו, והמשפחה עלתה על ספינה שעשתה דרכה לארץ ישראל. כשהגיעו, הצטרפו למשפחות החב"דיות שפלטו לכפר חב"ד. "היינו התושבים הראשונים של כפר המלך", סח ר' יצחק לימים וקורת רוח גלויה על פניו.

גם בארץ ישראל הצטרפו הוא ואחיו לישיבה החב"דית ברחוב הרב קוק 16 שבתל אביב, תחת ראשות הישיבה של הרה"ג הרה"ח ר' חיים שאול ברוק. עוד שנים ארוכות התמוגג הרב שפרינגר מההתוועדות שלו שהיו "משהו מפורסם. שם דברי".

## הרבי: שפרינגר, צא מהגבלות!

הנפש החסידיית שקיננה בר' יצחק, כבר בערה בכל עוזה, והוא לא מצא לעצמו מקום בארץ ישראל. הוא ביקש להגיע לרבי. "זה בער לי בעצמות".

כבר בשנת תשי"י כתב לרבי וביקש את רשותו להגיע אליו. "התחננתי לקבל רשות", אך הרבי דחה את

הניגונים והתנועות של הרבי בליל הסדר בדירת אדמו"ר הריי"צ נ"ע, ירדנו הבחורים למטה ורקדנו משמחה. כשיש כזה רבי, אי אפשר שלא לצאת בריקוד?...

"תוך כדי ריקוד שמח, והנה הרבי בעצמו בתוך הרוקדים. הרבי נהג ללוות את אמו, וכשחזר, נכנס לריקוד שלנו. היה שם כזה "וגילו ברעדה"... לרקוד עם הרבי, באותו מעגל... וככה, כשהשמחה מתעצמת, הרבי תפס בדש מיקטרוני וקרא לי: 'שפרינגר, גייט ארויס פון די הגבלות!' להסביר לך את ההרגשה: אני רק זמן קצר ב-770, וכבר הרבי פונה אלי בשמי. הרגשתי שכולנו בניים זה אבא אחד, והוא קורא במספר צבאם. זה מהדהד באוזניי: 'שפרינגר, גייט ארויס פון די הגבלות!'" על יחידויות שונות להן זכה במשך השנים, סירב ר' יצחק לספר באמרו "זהו ענין שלא מעבירים לזולת, זהו ענין עצמי..."

מה שכן הוא היה מוכן לספר, זה בעקבות אמירה שנזרקה מפיו כי "גם האנגלית שלי, היא בזכות הרבי..." ומעשה שהיה:

"באחת הפעמים שנכנסתי ליחידותי כבחור, הרבי ביקש לדעת

הבקשה (את רצוני לנסוע לראות פני הקודש הגדיר הרבי: 'מבקש רשות לבוא ללמוד בישיבת תורת בארצות הברית'): "לדעתי כדאי שילמוד עוד משך זמן בישיבתנו עתה". ובהמשך הורה לו הרבי "להשתדל להוסיף שקידה בלימודו בנגלה ודא"ח וכן בעבודת התפילה".

הרצון התעורר בו שוב במלוא עוזו בשנת תשי"ג, ושוב הוא כתב על כך לרבי, כשהפעם הוסיף כי "הנהלת הישיבה סבורה שאני מוכרח לנסוע לכ"ק אדמו"ר שליט"א". הפעם המענה היה חיובי, לא לפני שהרבי העיר בעדינות על ההזמה שבדבריו שהוא "מוכרח" לנסוע...

לאחר מאמצים רבים של השגת אישורים, כמו גם עיכובים בכניסה לארצות הברית, הצליח הת' יצחק שפרינגר להכנס לגבולותיה של ארצות הברית. אולם לבסוף הסתדרו הדברים, והוא הגיע לישיבת חיינו.

"את הרבי ראיתי לראשונה במנחת ערב שבת קודש מברכים ניסן תשי"ד. זה לא ניתן לתיאור, זה לא מהעולם הזה..." סיפר ועיניו מצועפות בערגה.

"בליל הסדר של אותה שנה, אחרי שזכינו לעלות ולראות את פני הקודש,

"את שעות הערב, שלאחר שעות הלימודים, הקדשתי לחוגי יהדות ולשיעורים באוניברסיטה המקומית. זכיתי והיו הרבה פירות מבורכים", העיד הרב שפרינגר. שלא לציטוט הוא סיפר על רשימה ארוכה של משפחות חסידיות מקראון הייטס שראשי המשפחה התקרבו באותם ימים לחסידות. "גם בשיעורי חסידות שמסרתי בישיבה זכינו לגידולים מבורכים, וכן מילדי התלמוד תורה, ישנם שהתקרבו לחסידות ולחב"ד."

"מלבד העובדה שבכל יומא דפגרא קפצתי ל-770 – דבר שהם לא אהבו – הרי שהם ביקשו שאשלים מניין שלש פעמים ביום, שכן לא היו שם הרבה בני מצוות (היות ורובם היו ילדים) ואילו אני, לרגל שיעורי באוניברסיטה או בישיבה, הייתי מגיע באיחור. הדברים הגיעו לידי כך שבחווה שנחתם בכל שנה מחדש, כתבו מנהלי המוסד "ובמקום רינה – שם תהא תפלה", והכוונה הובנה. כרגיל, הגעתי לרבי ובידי החווה כדי לקבל אישור לחדשו, ותוך כדי כך הצבעתי על תביעת הממונים עלי להגיע לכל התפילות כדי שאשלים למנין. הרבי אמר לי להוסיף מילה אחת: "ולהשתדל (שבמקום רנה שם תהא תפלה)", יצאתי מאת פני הקודש, וחתמתי על החווה.

"כפי הנראה הם לא עמדו על מדת ההתחייבות שבמילה הנוספת, ולכן לא אמרו דבר, אבל אני המשכתי לאחר לתפילות, כי היה חשוב לי להמשיך בכל השיעורים שלי. לשנה הבאה הם כבר לא סמכו עלי ולא הסכימו לשום "להשתדל" או התחמקות אחרת. אבל הפעם הרבי לא הורה לי לחדש את החווה.

"נותרתי אפוא לנפשי, והחלטנו, אני וחבר נוסף, להקים בית ליובאוויטש, משם יכולנו להרחיב את פעולותינו עשרת מונים. התעסקנו בהפצת הדברים היוצאים לאור על ידי ה'מרכז' וספרי קה"ת, וגם מתקופה זו ידועים המקורבים שלנו אשר עשינו."

**"אם הרבי לא מגיע לחופה, גם אני לא מגיע"**

ביום ראש חודש תמוז תשי"ט נשא הרב שפרינגר לאישה את רעייתו מרת איידל. הסדר באותן שנים היה



ר' איצה עם תלמידיו האהובים - תלמידי התמימים

יצאתי מדלת הכניסה ל-770, כשאני חושב לעצמי יחכם שכמוך מה אתה צריך לחשוב עוד. הרבי מציע לך משהו – הסכם מיד! חזרתי מיד אל הרב חודקוב, והבעתי את הסכמתי. הרב חודקוב נהנה בראשו, אך לא אמר דבר, ויצאתי שוב החוצה."

בפועל, הרב שפרינגר לא נשלח למילאנו, וכעבור זמן יצא בשליחות הרבי לבולטימור, בהוראתו ובברכתו. באותה תקופה, ביהדות ארצות הברית היה מחסור גדול ב"כלי קודש" כמו רבנים, שוחטים וכדומה. מוסדות מחוגים אחרים ידעו שהכתובת לכה-אדם כזה היא ליובאוויטש.

בעיר בולטימור היה קיים תלמוד-תורה וויתק, "שארית הפליטה", שהשתייך לחוג ההונגרים, וכאשר נזקקו למורה מתאים פנו ל'מרכז לענייני חינוך'. הרב חודקוב קרא לר' יצחק למשרדו, וכאשר הביע הסכמתו, הכניס מכתב ברכה אל הרבי, והתשובה לא איחרה להגיע "סע ועשה קונטראקט (= חוזה)!"

אם אני נוטל חלק בשיעורי לימוד-הדת שמוסרים הבחורים שלנו לפני ילדים יהודים תלמידי בתי ספר עממיים (המבצע מכונה עד היום "מיטוואך-שעה"). וכן – שאל הרבי – אם אני דובר אנגלית.

"בשבילי הרמז הזה היה מספיק, ביקשתי מחבר שילמד אותי, וכך עשינו משך זמן. בזכות הציות לרמז הזה של הרבי. תוכל לראות סטודנטים מצויצים ומזוקנים..."

**בשליחות הרבי לבולטימור**

בהיותו 'תמים' תלמיד בישיבה, נקרא יום אחד התי יצחק שפרינגר למזכירות, שם חיכה לו הרב חודקוב ואמר לו "אתה תישלח למילאנו. אבל דע לך ששם השליח הוא הרב גרשון מענדל גרליק, ותצטרך להיות כפוף למרותו", וסיים "אינך צריך לענות עכשיו, אתה יכול לחשוב ולענות לי מאוחר יותר."

"יצאתי מחדר ה'מרכז' ועדיין לא

# מה דעתו של הרבי על ר' איצ'ה?

בבאלטימור היתה גם ישיבה ליטאית בשם "נר ישראל". בהתבא היו באים בחורים אלי לביתי (בחצות ליל...) לשמוע שיעור תניא. ואף הייתי מגיע לעיתים לישיבה באישון לילה כדי למכור ספרי חב"ד. וברוך השם ראינו תוצאות.

השד"ר הנודע החסיד ר' מרדכי דב טעלשעווסקי ע"ה, שזרע רוחניות וקצר גשמיות עבור ישיבת תומכי תמימים המרכזית, הגיע פעם אחת לישיבה הליטאית, כמידי שנה, אך התקבל בצעקות על ידי אחד מראשי הישיבה,

כשהאחרון נוקט במילים בוטות כלפי שיחות הקודש של כ"ק אדמו"ר שליט"א (ראה בתשובת הרבי שלהלן). התפתח ביניהם ויכוח חריף ומר.

כשחזר הרה"ח מרדכי דב טעלשעווסקי ע"ה, ערך מכתב בן ששה עמודים המסכם את כל קורות שד"רותו לעת הזאת. למרות שהסיפור של ראש הישיבה תפס רק פרט קטן מכללות המכתב, הרי **תוך דקות ספורות (!)** הוציא הרבי את תשובתו בזה"ל:

**"בכל הנ"ל חסר העיקר, איזה שיחה, ובמה מערער?"**

**"שבאם הי' מראה לו, שמיסוד בדברי תורה ובמילא אומר על דברי תורה אפיקורסים – ל"ע – הרי הי' תובע עלבונה של תורת ה' ולא שצעק יותר גדול – כנראה הכוונה, שבמקום לגבור עליו בצעקות, יכול היה לגבור בראיות שהדבר מיוסד בתורה).**

**"מובן שאין כוונתי לצעוק על העבר, כי אם להשתדל לברר עכ"פ עתה את זה".** עכ"ה"ק.

אחר קבלתו את התשובה, ניגש לבדוק את האפשרות לברר את העניין על ידי התלמידים שם. דא עקא, שראש הישיבה הכחיש התבטאות בסגנון שכזה, וודאי שלתלמידיו לא יואיל לספר עתה בדיוק מה מפריע לו בשיחות הקודש.

להיות שהיה לי קשר עם כמה אנשים ובחורים בישיבה, עקב השיעור אותו מסרתי, עלה בדעתי רעיון לרתום אותם לבריור הנושא. הוא כתב על הרעיון לרבי, ושוב זכה למענה: (הרבי ציין ליד שמי והוסיף): **"אין לערבו בכל הענין, כי יש לו שם די צרות בלאו הכי – ומגין על תורת חב"ד ועניניו" עכ"ה"ק.**

אמר הכותב: הנה אעתיק ממכתבו של רמ"ד טעלשעווסקי לר' איצ'ה בו מספר את כל האמור לאיש שיחי. וכך הוא מסיים:

**"ואם כן כ"ק אד"ש צוה עלי שלא לערבב אותך – אבל חזי מאן גברא רבא דקא מסהיד עליך – כי אתה מגין על תורת חב"ד ועניניו – אשריך יצחק שי..."**

שבעת הכניסה ליחידותי בזמן שקודם החתונה, היו מגישים בקשה לרבי שיואיל לערוך בעצמו את החופה והקידושין. "כשביקשתי זאת מהרבי" – סיפר הרב שפרינגר – "הרבי ענה לי ש"זה תלוי באבי הכלה, והתעניין על אתר מיהו "צד החתן" שלי, שכן אבי נפטר בגלות ואמי שהתה באה"ק.

דבריו של הרבי כוונו לכך שחותנו לא גידל זקן באותה תקופה, וברור היה שחתן לא ינסה להשפיע על חמיו העתידי להצמיח זקן לפתע, אחרי שעבר את גיל העמידה. מסתבר שהרבי התנה את הסכמתו לסדר חופה וקידושין בכך שאבי הכלה יגדל את זקנו, אך הוא סירב בעקשנות מכיוון שחשב שרק יהודים ברי-אוריון ראויים לזה. מכיוון שכך, הודיע החתן בפשטות גמורה: "אם הרבי לא מגיע לחופה, גם אני לא מגיע. זה הכול". למותר לציין כי החופה נערכה כדת וכדין, כשאבי הכלה מגיע לחופה עם זיפי זקן טריים...

לאחר החתונה נכנס חותנו לרבי, ואמר שהסכים לגדל זקן רק בגלל שהרבי ביקש. הגיב הרבי ואמר: לא בגלל שאני אמרתי, אלא בגלל שכך כתוב בשולחן ערוך!

בסופו של דבר הרבי ערך את החופה והקידושין. בעת החופה ביקש ר' איצ'ה מהרבי בלחש ברכה לחיים החדשים.

## האבא של הבחורים

הרב שפרינגר עסק בשליחות בבולטימור, תוך נסיון להתקיים ממכירת ספרים של "המרכז לעניני חינוך". לימים הגיע המצב עד לידי פת לחם, אך הוא התעקש שלא לזוז ממקום שליחותו. "מקום שליחות לא עוזבים בשום אופן", כך חזר ושינן לעצמו ולאחרים, גם כאשר המצב החריף.

בשנת תשל"ב, באחת היחידויות, צוה עליו הרבי לעבור לשכונת "קראון הייטס", ור' איצ'ה, כמובן, ציית. לא שהוא סיים את שליחותו, להפך: הפעולות שנעשו על ידו בשכונה הן בבחינת "אשר לא יספר מרוב". הוא פעל בעניינים של "שלימות הארץ", "מיהו יהודי", משיח ועוד.

בתחילה עבד כמלמד באהלי תורה,

בכל רמ"ח ושס"ה, בטל מאין כמוהו לרבי שליט"א מלך המשיח – והנה אני ממלא את מקומם. ממש לצחוק..."

במשך השנים עברו אלפי תלמידים תחת ידיו של "המשגיח", שלצד היותו איש נלבב ונעים הליכות, שכולו לב וחסידות, דרש מכל אחד מהתלמידים עמידה בלוח הזמנים בלי פשרות. עשרות שנים אפשר היה לראותו עומד כחייל נאמן על משמרתו, רושם את שמות התלמידים, משוחח עם תלמידים, מעיר ומאזין, מיעץ ומכוון – כאב רחום היה לכולם.

לעתים היה חובש את כובע ה"משפיע", והיה מתוועד עם התלמידים. בדרך כלל לא היה נוטל את רשות הדיבור, אך כשחשב שיש נושא שראוי לעורר אודותיו, היה מדבר עליו בלהט ובתוקף, עד שפניו היו מאדימות. כשיאחזי מנושא מסויים, הוא האמין

וזאת בזכות נסיון שצבר בלימוד נערים, בכל הגילאים, בשליחותו בבולטימור. אלא שההשגחה העליונה רצתה אחרת, כאשר פנו אליו וביקשו ממנו לשמש כמשגיח בישיבה שברחוב טרוי. משם הייתה הדרך קצרה לתפקיד "המשגיח" ב-770. "כ"ף מר חשוון תשל"ה הוא תאריך רב משמעות בעבורי", סיפר לימים. "זה היום הראשון לתפקידי כמשגיח ב-770".

בכל פעם שהנושא עלה, ר' איצ'ה היה פורץ בצחוק. בעונותונתו האופיינית היה אומר "בכל פעם שאני נזכר את מקום מי אני ממלא במשרתי זו, אינני יכול שלא לצחוק. קודמי היה ר' שלום מרוזוב – גאון עצום בנגלה, בחסידות, קבלה, תכונה, הלכה, דרש. וכן הרב מענטליק שהיה ראש הישיבה הנודע של 770 ותפקידו היה לרשום את נוכחות התלמידים. הוא היה חסיד

הבטוח ביותר. באותם ימים ישב לו בביתו שבקראון הייטס כשהוא חסר מנוחה, וחשב מה עוד אפשר לעשות על מנת לנסוך עידוד וביטחון בתושבי הארץ.

לפתע נצנץ במוחו רעיון: לארגן טיסת צירטר מיוחדת, בה יגיעו מאות חסידי חב"ד לשהות בארה"ק בזמן המלחמה, תוך כדי פירסום דבריו הקדושים של הרבי, והכל בליווי תקשורת מלא. ר' איציה כתב על כך לרבי, ולאחר זמן קצר קיבל תשובה מפורטת: **"לעשות תעמולה ככתוב בתורה דבניי זכאן, דעירו – והוא בראשם יוסיפו בתומ"צ בפשטות, ות"ח כשיודיעני כמה הוסיפו בפומ"מ (בפועל ממש) אזכיר עה"צ"**.

בעקבות הוראת הרבי לעשות תעמולה בעירו – ניו-יורק – החל לעשות תעמולה בין אלפי האנשים שהגיעו לקבל דולר לברכה מהרבי, כשהוא מחלק להם גלויות עם הצעה להחלטות טובות.

תקצר היריעה מהכיל את פעילותו של ר' איציה בנושא זה, אולם במשך השנים הוא הפיץ טפסים ופירסם מודעות בעיתונים הגדולים ביותר בניו יורק. המודעות הוכנו בצורה כזו, שלצד הקריאה לכל אחד להוסיף במעשים טובים ובמצוות למען העם היושב בציון, היה גם טופס רישום עם פרטים ופרטי המצווה שלקח הקורא על עצמו.

"במשך השנים הכנסנו לרבי עשרות אלפי החלטות טובות (כל שבוע, כמה מאות!) וזכינו לתשובות רבות מאד מהרבי, כמו: "נלקחו על הציון וכו' וכו'", ועוד".

בשלב מסוים פרץ ר' איציה דרך, והכתרת של המודעות שונתה ל"יתן יד למלך המשיח" – כותרת שנחשבה אז ל"נועזת". "לאחר שכנועים מצד התמימים, החלטתי לנסח את הנוסח החדש, ובחששות מרובים הכנסתי לרבי חבילת טפסים בנוסח החדש, וזכיתי לתשובה בנוסח הרגיל, בה כותב הרבי שהפתקים יקראו על הציון. כמוכן שלאחר תשובת הרבי, כבר לא נותרו לי ספקות (ראה מסגרת).

מאז, במשך השנים, היה הרב שפרינגר מהחיילים החלוצים ב"חיל המשיח", כאשר בדמותו ההדורה, בכשרונות ובמרצו, היווה דוגמה לחסיד שחי משיח ומפרסם בכל אתר



מבצעים גם עם "בני נח"

ונשנות של הרבי על האסון שהחוק הזה ממיט. הרבי דיבר וצעק סביב הנושא הזה מאות שעות, ואי אפשר היה להישאר אדישים".

כידוע, הרבי הורה שלא לערב את שם חב"ד בנושא, וכך הקים הרב שפרינגר את הארגון "שופר אסוסיאיישן", שתפקידו, כשופר, להרים קול זעקה. הארגון, בניהולו של הרב שפרינגר, חולל פעולות שונות ומגוונות, ועורר תהודה רבה בעולם היהודי סביב נושא הגיור הפקטיבי. המחאה נעשתה דרך פרסום בעיתונים בארץ ישראל ובארה"ב (עד שראש הממשלה דאז, שמעון פרס, הביע זעמו על כך). הארגון עורר פרסום גילוי דעת של גדולי הרבנים מכל רחבי תבל, הפגנות, עצרות תפילה, משלחות לחברי כנסת ושרים שאמורים היו להצביע בנושא – ובכלל זה גם חשיפת מקרים כאובים של רישום גויים כיהודים.

הרב שפרינגר לא הסתפק בכך, וחולל "רעש" ומחאה רבתי גם בנושא מסירת שטחים לידי אויבי ישראל, ועורר דעת קהל בעניין הזה.

הרב שפרינגר היה גם מהתומכים המרכזיים של נידות חב"ד בארה"ק החל מהקמת הארגון בשנת תשל"ז. הרב דוד נחשון, יו"ר הארגון, נהג להתייעץ עמו רבות.

בקץ תשמ"ב, בעיצומה של מלחמת שלום הגליל, נסע הרב שפרינגר – בברכת הרבי – לארץ הקודש, והצטרף לפעילות הטנקים בקרב חיילי צה"ל בלבנון. הוא אף עשה שבת שלימה עם החיילים בגבול סוריה-לבנון.

ידיו של הרב שפרינגר רב לו במגוון נושאים. בעת ימי מלחמת המפרץ, בשנת תנש"א, נשמע קולו של הרבי ברמה על כך שארץ ישראל היא המקום



תשמ"ב. עם חיילי צה"ל בגבול סוריה-לבנון

בו בכל לבו והטיף למענו. לימים סיפר לגבי תפקידו זה: "פעם שאלתי את הרבי, מה עלי, כמשגיח, לתבוע מהבחורים. הרבי מה"מ ענה לי בזה הלשון: "די ערשטע זאך מאנען בא תלמידים איז שקידה והתמדה. און גיין העכער" [הדבר הראשון אותו יש לתבוע מהתלמידים, הוא שקידה והתמדה, וללכת מחיל אל חיל].

בחורים שבאו בקשרי השידוכים, היו זוכים לשיחה מיוחדת עם הרב שפרינגר. הוא היה מראה להם את מכתבו של הרבי המגדיר את תקופת השידוכים כ"יקר מכל יקר", ומשוחח איתם בחום חסידי על חשיבות ההתעלות הרוחנית בימים אלו.

בעשורים האחרונים, לאחר שהרבי עורר את להט האמונה בביאת המשיח, ניצל הרב שפרינגר כל הזדמנות כדי לעורר את הבחורים להתכונן לרגעי ההתגלות, ולהפיץ את בשורת הגאולה וזהות הגואל.

### מ"מיהו יהודי" ועד "יחי אדוננו"

הרב שפרינגר, למרות צניעותו הרבה, נשא במגוון תפקידים: מנכ"ל בדק הבית של "בית חיינו", יו"ר שופר אסוסיאיישן דאמריקה, חבר בוועד למען שלימות העם והתנועה להסברה דתית בישראל, חבר בהנהלת המטה העולמי להבאת המשיח וחבר בהנהלת המטה העולמי להצלת העם והארץ.

בשנים מאוחרות יותר החל הרב שפרינגר להתעסק בארגון "שופר אסוסיאיישן". הארגון הוקם זמן לא רב לאחר שהחלה גזירת מיהו יהודי, בתשל"ל. "המוסד הוקם מתוך צעקה פנימית, לאחר הזעקות החוזרות

# הרבי אישר: פרסום זהותו של משיח בכל מקום

יכולות להוות רשות לפרוייקט כזה, אשר יביא את המסר לעשרות מליוני אנשים בארה"ב, טענו.

טענה נוספת שהועלתה בפי אותם עסקנים הייתה, שפירסום כזה חורג משטח הפעולה הפרטי שלנו, וחודר לשטחי פעולה של עשרות שלוחים, שמקורביהם יראו את המודעה, ויגשו אליהם בשאלות...

עשינו חושבים, והגענו למסקנה המתבקשת: לשאול את פי הרבי עצמו. "אם הרבי יאשר את הפירסום", אמרנו לעסקנים הללו, "הרי זו תהיה ההוכחה הטובה ביותר שהרבי מעוניין בפירסום זהותו כמלך המשיח בקנה מידה עולמי, ולא זו בלבד, אלא שתהיה זו הוכחה גם שלדעת הרבי אין לחשוש כלל שפירסום זה ירחק יהודים מליובאוויטש".

## ומה היתה תגובת הרבי?

הכנו את המודעות כפי שהן אמורות להתפרסם – בשלושת השפות: לשון הקודש, אנגלית ואידיש – וביקשתי את המזכיר הרב לייל גרונר להראות לרבי את המודעות ולשאול אם אפשר לפרסם אותן בניו יורק טיימס ובעיתונים גדולים נוספים.

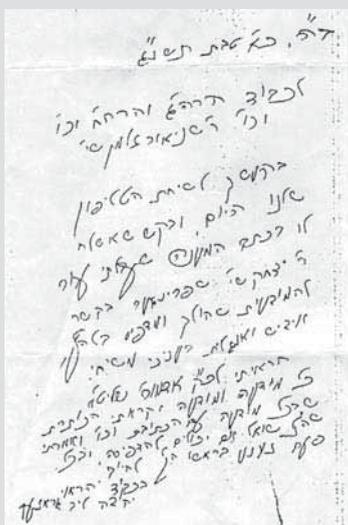
המזכיר הראה לרבי כל מודעה בנפרד ואף הקריא את הכותרות, תוך שהוא מצייץ גם שהכתובת למשלוח ההחלטות הינה ב-770 איסטערן-פארקווי. הרבי הביט בכל המודעות ואחר העניק את הסכמתו לפירסומן. על מנת להעיד זאת בשער בת רבים, ביקש הרב שניאור זלמן גוראריה, מיועד רבני ליובאוויטש הכללי, שהמזכיר יכתוב זאת, והרב גרונר אכן כתב תיאור מדויק על הסכמתו של הרבי לפירסום המודעה.

## זאת אומרת שאנו רואים כאן אישור של הרבי לפירסום זהותו כמשיח "ללא הגבלות" כלשונכם?

ברור ומוכן. יתירה מזה, אנו רואים שבעיני הרבי פירסום מודעות בעיתונות הוא בפירוש "אופן המתקבל"!



המודעה בלשון הקודש



הרב יהודה לייב גרונר, מזכירו של הרבי כותב על הסכמתו של הרבי לפרסום המודעות

בחודש טבת תשנ"ג יצא הרב יצחק שפרינגר, חבר 'מטה משיח העולמי', במבצע פירסום בקנה מידה עולמי אודות זהותו של משיח. במסגרת המבצע פירסם הרב שפרינגר בעיתון העולמי הנחשב ביותר 'ניו-יורק טיימס' ובעיתונים נוספים, מודעות ענק בהן התברשו הקוראים כי הרבי מליובאוויטש הוא מלך המשיח, וכדי לקבל את פניו עליהם להוסיף במעשים טובים. על כך, ועל האישור לזה שהתקבל מהרבי – סיפרו הרב שפרינגר בראיון שהעניק בשעתו ל"בית משיח":

## מה פתאום החלטת שצריך לפרסם את זהותו של משיח דוקא?

במשך החודשים שקדמו לפרסום המודעה, מאז תחילת שנת תשנ"ג, עודד הרבי כמעט מידי יום את שירת הקודש "יחי אדוננו" שבפי החסידים, והיה ברור לכולנו שמדובר בתקופה חדשה – קבלת המלכות של מלך המשיח. יותר ויותר אנשים ביקשו מהרבי רשות לפרסם שהרבי הוא מלך המשיח ולהחתיים אנשים על כתב קבלת מלכותו, והרבי אישר זאת ואף עודד את החסידים הפועלים בכיוון זה.

לאור העובדות הללו, שוחחתי עם כמה מהפעילים הבולטים בפירסום ענייני הגאולה והוחלט להתחיל בפעולות עולמיות. כך הגענו לפירסום בעיתונים.

## ההחלטה התקבלה על דעת כל העסקנים העוסקים בנושא?

כל מי שעסק בפירסום ענייני גאולה ומשיח, היה בדעה שהגיע הזמן לפרסם את זהותו של המשיח. אבל, היו עסקנים שונים שערמו בפנינו קשיים. הם טענו בלהט שפרסום כזה עלול להזיק לתדמית של ליובאוויטש, עד כדי כך שיהודים עלולים להתרחק מליובאוויטש, רחמנא-ליצלן. עסקנים אלו העלו גם סברא, שמכיוון שמדובר בפירסום בקנה מידה עולמי – לקמפיין כזה ללא רשות מפורשת מהרבי.

"תשובותיו של הרבי לפרוייקטים אחרים, מקומיים – אינן

את זהותו של הרבי מלך המשיח בריש גלי.

עד השנים האחרונות פירסם הרב שפרינגר מודעות ענק בעיתוני ניו-יורק, הקוראים לציבור לקבל את מלכותו של הרבי מלך המשיח ולרוז את הגאולה באמצעות הוספה בתורה ובמעשים טובים.

בשנים האחרונות נחלש הרב שפרינגר, ואף על פי כן, למרות חולשות הרבה, לא נמנע מלהגיע ל-770 ולחיות את המקום עם יושביו. בחול המועד פסח עדיין הגיע והתפלל ב"בית משיח" ובשביעי של פסח אף יצא ל"התלוכה" לשמח יהודים בבית רפואה סמוך.

בסוף השבוע האחרון אושפז בבית הרפואה בעקבות התדרדרות במצבו הרפואי, ושם השיב את נשמתו לבוראו. מסע ההלוויה יצא מבית ההלוויות 'שומרי הדת' ביום ראשון ועברה ליד בית חיינו – 770 שם ליווהו המוני התמימים ואנשי. יהי זכרו ברוך.

• • •